

Paaudžu svētība

/M.Ziverts/

„Es atceros tavas asaras un dedzīgi vēlos tevi redzēt, lai mani pildītu prieks. Es atceros tavu neviltoto ticību, kas vispirms iemājoja tavā vecāmātē Loidā un tavā mātē Eunīkē, un esmu pārliecināts – arī tevī.” (2.Tim. 1:4, 5)

Šīs divas sievietes - Loida un Eunīke – Bībelē tiek pieminētas tik īsi, taču viņu vārdu sakarā mēs lasām par pašu svarīgāko – par patiesu un neviltotu ticību Dievam, kura tiek nodota tālāk nākamajām paaudzēm. Ir svarīgi zināt no Svētajiem Rakstiem, ka ticību var nodot tālāk tāpat kā arodu un talantu un ka tas nenotiek automātiski, bet ar dzīves pieredzes un parauga starpniecību.

Šī ir viena no retajām vietām Bībelē, kura īsi un saprotami apstiprina domu, ka daudzu sieviešu dziļā ticība ir lielāka nekā viņu vīru ticība. Pāvils piemin trīs paaudzes: vecmāti Loidu, māti Eunīki un mazdēlu un dēlu Timoteju. Te spilgti var redzēt patiesu ticību no paaudzes uz paaudzi.

Vecāsmātes vārds Loida grieķu valodā nozīmē “labākā, augstākā”, bet mātes vārds Eunīke – “dievišķīgā”. Timoteja māte nosauca savu dēlu par “dievbijīgo”. Kādi brīnišķīgi vārdi! Cilvēku vārdu izvēle jūdiem bija ļoti nozīmīga un atbildīga. Tie tiešām bija vārdi ar nozīmi - vārds pats par sevi jau deva liecību. Timoteja vārds ebreju valodā jau liecina par to, kāds ģimenes gars valda šajā ģimenē.

Timotejam no bērnības tika mācīti Raksti. (2.Tim. 3:15) Tas noteikti ir Timoteja vecāsmātes un mātes nopelns, kurām Svētie Raksti mājās bija augstā cieņā ne tikai atvērti uz galda, bet arī viņu sirdīs. Dziļš ticības gars valdīja šajā ģimenē, kura jau no agras bērnības audzināja Timoteju kalpošanai. Eunīke savu dēlu veltīja Dievam. Visā audzināšanā Timotejs saņēma dziļu ticību un mācību, lai pats personīgi iepazītu Dievu.

Šajā ģimenē mēs varam redzēt īstu paaudžu svētību. Dziļā vecāsmātes ticība un svētbijīgā dzīve tik nodota tālāk meitai un pēc tam mazdēlam Timotejam. Tā tam jānotiek patiesi ticīgā ģimenē, kurā valda neviltota ticība: “Es atceros tavu neviltoto ticību, kas vispirms iemājoja tavā

vecāmātē Loidā un tavā mātē Eunīkē, un esmu pārliecināts – arī tevī.”

Abas šīs sievietes parāda brīnišķīgu piemēru ticībai, ko īpaši piemin Pāvils. Pāvils, satiekot Timoteju, piedzīvo īpašu dievbijību šajā jauneklī. (Ap. d.16:1-3) Par viņa dievbijību un patiesu mācekliību liecina brāļi Listrā un Ikonijā. Timotejam tika veikta apgraizīšana, un viņš neiebilda. Tik pazemīgs un pakļāvīgs Dieva Gara vadībai ir audzināts Timotejs. Pāvils Timoteju iemīl kā sava paša dēlu. Viņš augstu vērtē šo neviltoto ticības paraugu no paaudzes uz paaudzi.

Nenoliedzams ir arī apustuļa Pāvila ieguldījums Timoteja izaugsmē. Vairākkārt Pāvils saka par Timoteju, ka tas ir viņa mīlais un uzticamais bērns. (1.Kor. 4:17; 1.Tim.1:18; 2.Tim.1:2) Kad Pāvils iepazīst šo ģimeni, viņš ir priecīgs un saprot, ka te tiek pareizi audzināts Dieva bērna raksturs. Mēs lasām par vēl dziļākām Timoteja rakstura īpašībām un uzzinām, par ko viņš pamazām kļūst. Timotejs kalpoja Kristus draudzei kā patiesi palīgs apustulim Pāvilam. Viņā bija liela mīlestība uz Dievu un arī uzticība savam garīgajam tēvam Pāvilam. Daudzās Pāvila grūtībās Timotejs viņam bija līdzās, tad atklājās viņa sirds patiesība, viņa uzticība un gatavība upurēties citu labā. (Fil.2:19-22)

Vecāmāte Loida, pirms kļūt par Kristus sekotāju, dzīvoja, lasot Rakstus un gaidot Dieva Apsolīto. Tā viņa audzināja arī savu meitu Eunīki. Kad līdz viņām nonāca vēsts par Jēzu Kristu, viņu abu sirdis bija gatavas Viņu pieņemt. Nozīmīgi ir vēl tas, kā abas sievietes pieņem domu, ka Timotejs dosies līdz Pāvilam kalpošanā - lielā izaicinājumā un lielā nezināmā priekšā. Tas bija bīstami un varēja prasīt šī jaunekļa dzīvību, taču tas notiek, un ģimene to saprot kā pareizu rīcību.

Mātes un vecāsmātes ticībai ir ļoti liela nozīme viņu pēcnācēju dzīvēs. Misionāri no Indijas stāsta līdzīgus piemērus: kādās vietās, kur tiek sludināts Evaņģēlijs, tur ģimenē tiek veikta jaunās mācības pieņemšanu nav tēvam vai mātei, bet vecāimātei. Kamēr vecāmāte netiks pārliecināta, mācība ģimenē netiks uzņemta.

Listrā, kur nonāk Pāvils, mēs redzam līdzīgu ainu: vecāmāte ir gatava pieņemt Kristu un bez šaubām tā ir droša un pareiza izvēle arī meitai un mazdēlam. Svētība ir tiem, kuriem ir tādas vecāsmātes un mātes kā Loida un Eunīke. Šī dievbijība ir tik nozīmīga, ka ģimenēs, kurās vīri vai tēvi nav ticīgi, sievietes ar savu dievbijību var ticēt un cerēt panāk nozīmīgas izmaiņas. "Tāpat arī jūs, sievas, pakļaujieties saviem vīriem, lai, ja arī kādi netic vārdam, tie bez runām tiek pārliecināti savas sievas dzīves veida dēļ, kad viņi redzēs jūsu šķīsto dzīvošanu bijībā." (1.Pēt.3:1-2)

Protams, ka visskaistākais, ko varam piedzīvot, ir dievbijīga ģimene - vīrs, sieva un bērni. Tas ir ļoti nozīmīgs un atbildīgs darbs - nodot šādu dievbijību tālāk bērniem. Mani pašu izlūdza Dievam mana vecvecmāte Līna, ticīga Ventspils baptistu draudzes locekle. Kad pieņēmu Jēzu Kristu savā sirdī kā Glābēju, es to pastāstīju viņai. Viņa raudāja aiz priekiem un teica, ka 16 gadus no mana dzimšanas brīža viņa par mani ir lūgusi un turpinās

to darīt līdz mūža beigām. Viņa piedzīvoja 93 gadu vecumu, un viņas lūgšanu svētības mani ir vedušas uz pareizā ceļa un palīdzējušas pieņemt dzīvē svarīgāko lēmumu - atsaukties kalpošanai Dieva druvā.

Es novēlu mātēm un vecmātēm, tēviem un vectēviem ģimenēs, kur dievbijību var nodot tālāk nākošajām paaudzēm: stāstiet un māciet, bet neaizmirstiet, cik svarīgs ir jūsu pašu ticības paraugs. Bieži mēs zinām, kā ir pareizi, bet nedarām. Bībeles stāsti iedvesmo un atklāj patiesus notikumus, taču mēs paši tos kā piemēru saviem bērniem neparādām un neizdzīvojam. Dzīvo dievbijīgi! Lasi Bībeli, pārdomā un lūdz par saviem bērniem un – bērni, lūdziet par saviem vecākiem!

Tas pats Dievs, Kurš Izraēlā darīja brīnumus cilvēku dzīvēs, arī šodien Jēzus Kristus upura nopelnu dēļ caur Svēto Garu dara brīnumus, un Viņa svētība paaudzēm var tikt nodota tālāk.

Domājot par paaudžu svētību, vēlos atkal kādas atziņas no savas māmulītes pierakstiem citēt Jautājumi sevis pārbaudīšanai:

Kā izskatītos mūsu draudze, ja visi draudzes locekļi darītu tā kā es?

Kā būtu ar savstarpēju mīlestību, ja visi mīlētu tik pat daudz kā es?

Kā sapulces būtu apmeklētas, ja visi tik daudz piedalītos draudzes darbā kā es?

Kāda būtu draudzes lūgšanu dzīve, ja visi lūgtu tā kā es?

Kā draudzei ietu ar izdevumiem, ja visi dotu tā kā es?

Cik padarītu, ja visi strādātu tā kā es?

Kāda slava būtu mūsu draudzei pie neticīgajiem, ja visi dzīvotu tā kā es?

Kā sludinātājs justos savā darbā, ja visi izturētos pret viņu tā kā es?

Kā svešinieki justos mūsu sapulcēs, ja visi tos uzņemtu tā kā es?

Mīlestība kalpo. Jēzus ir teicis, ka Jaunu bausli Viņš mums dod, lai mēs cits citu mīlētu, un no tā mūs pazīs, ka esam Viņa mācekļi (Jāņa 13:34-35). Jēzus mums dod piemēru kā kalpot citiem. Un šis piemērs ir rakstīts Jāņa evaņģēlijā 13.nodaļā, kur Jēzus kalpoja saviem mācekļiem, mazgājot viņiem kājas.

Kā Jēzus kalpo man?

Šādu jautājumu šajā nedēļā uzdeva mazās grupas vadītājs. Acumirkļi pat nevarēju iedomāties – Kā? Pēkšņi Jēzus man ir tik dabīgs un pašsaprotams, ka es nemaz neesmu domājusi kā tad Viņš man kalpo? Mana kalpošana Dievam, pienākumi draudzē, ārpus draudzes kalpošana cilvēkiem ar savu attieksmi, dzīvi, iespējām palīdzēt un tml... Tas ir mans dzīvesveids. Tas ir tas, ko Jēzus māca – kalpot cits citam mīlestībā. Bet Jēzus – man? Mirkļa tvēriens pēc domas un atbildes, ka Jēzus jau ir nomiris manis dēļ, uznesis pie krusta manu grēku smagumu, manas kaites un nebūšanas, vai tad Viņam vēl kaut kas jādara? Jēzus taču visu paveica?

Bet Jēzus taču dzīvo mūsu sirdīs, mēs esam Viņa locekļi – rokas, kājas, pirksti... Mēs kalpojot citiem, parādam, kā Jēzus kalpo mums. Kā gan varēju tik tumsonīgi domāt? Tepat nesen – nedēļas

sākumā, biju apņēmusies pabeigt kādu darbu. Tam bija nepieciešamas garas darba stundas, līdz ar to strādāju mājās, attālināti domās, tomēr vismaz fiziski varēju būt mājās kopā ar meitu viņas brīvdienās.

Šajā laikā caur viņu man tik parādīts visbrīnīšķīgākais piemērs, kā Jēzus kalpo man... Kamēr es dziļi biju „ierakusies” savos rēķināšanas darbos, viņa apkārt man darbodamās un mīcīdamās izteica vēlēšanos izcept cepumus. Zinot, cik meitenītei īsa pacietība noņurdēju, ka man tā īsti negribas iesākt krāmēties gar cepumu cepšanu, jo, ja viņa nepabeigs, man būs jāpārtrauc mans darbs un tas būs slikti, ja nepabeigšu aprēķinus noliktajā termiņā. Bet meitenīte neatlaidīgi dīca, ka vēlas cept, ka piekritu atpūtināt acis no datora un iemīcīt viņai cepumu mīklu.

Pēc pāris stundām, kā no pārplnības raga, virtuvē bija piepildīta liela bļoda ar kaudzi un vēl uz pannas gozējās cepumi – izgreznoti ar krāsainām bumbiņām, katrs ar mīlestību izčubināts un no mīkliņas izspiests!

Bez tam, ik pa brīdim pamanīju viņas iziešanu no mājām un atgriešanos ar saldējumu, kurus viņa ik pa brītiņam aizskrēja nopirkt tuvākajā veikaliņā. Savā aizņemtībā atvainojos, ka kārtīgi neesmu neko sagatavojusi pusdienām, bet meitenīte noteica, ka visa pietiek un tiekot pati

galā... Un tiešām vakarā, kad ieskatījies ledusskapī, viss nepieciešamais bija nopirkts - piens, kurš no rīta bija izbeidzies - atkal stāvēja pilna paka, krējums – svaigs un ne vairs ar aizvakardienas derīguma termiņu, plauktā cukura trauks līdz malām pilns un meitenīte ar jūrascūciņu draudzīgi uz pusēm dalīja un gardi tiesāja „Mārupes” gurķi.

Tā Jēzus kalpoja man caur manu meitu!

Estella

Brauciens uz Bērnu un Jauniešu Dziesmu un mūzikas dienas pasākumu.

Šogad. 1. maijā Pestīšanas tempļī notika jau 14. gadskārtējie Bērnu un jauniešu Dziesmu un mūzikas svētki, kurus rīkoja LBDS Svētdienskolu apvienība. Arī mūsu svētdienas skolas bērni kopā ar svētdienas skolotājiem Zentu Siseni, Sarmu un Dagniju tur bija. Kopumā bērnu un jauniešu dziesmu dienā piedalījās vairāk nekā 500 dalībnieki un 32 no tiem bija no mūsu svētdienas skolas. Brīnišķīgas melodijas dzirdējām no bērnu simfoniskā orķestra „Būsim kopā”. Pasākumā izskanēja gan daudzas jau zināmas kristīgās dziesmas, kā arī līdz šim vēl nedzirdētas melodijas, kuras uz Latviju atceļojušas pat no Meksikas. Šoreiz jauniešu dziesmu un mūzikas dienas devīze bija „Uzticies Jēzum”. Klātesošos uzrunāja svētdienas skolotāja Aija Grīnberga, mūsu draudzes sludinātājs Mārcis Zīverts un arī Elaine Bērziņa no Brazīlijas. Koncerta otrajā daļā visiem dziesmu dienas dalībniekiem bija iespēja noskatīties mūziklu „Apsolījumi”, kas stāstīja par kāda skolēna ceļu pie Dieva. Domāju, ka tas uzrunāja daudzus no klātesošajiem, jo notikumi atspoguļoja reālas dzīves situācijas no skolēnu skolas dzīves.

Šī bija lieliska iespēja kopā pavadīt svētīgu laiku sarunās un sadraudzībā, mērojot tālo ceļu uz Rīgu un atpakaļ.

Skolotāja Dagnija

Māte

Kad Dievs radīja māti, darbs aizņēma veselas sešas dienas. Kāds eņģelis pienāca un nobrīnījās: „Dievs, šīs būtnes radīšana tev paņēma tik daudz laika!”

Dievs atbildēja: „Pievērs uzmanību īpašībām, ar kādām viņa jāapvelta! Viņai jābūt veiklai un izveicīgai, bet viņu nedrīkst veidot no plastmasas, tāpat nedrīkst būt nevienas mākslīgas detaļas. Viņai ir simts un vēl sešdesmit kustīgu elementu un dzelzs nervi, un pietiekami plats klēpis, lai tajā varētu apsēsties desmit bērni vienlaikus, bet pašai jāspēj ievietoties bērna krēslā. Viņai jābūt ar pleciem, kas jaudātu panest visu, ko tiem uzkraus. Viņai jāprot dziedēt viss – gan nobrāzts ceļgals, gan salauzta sirds. Turklāt viņa ir iecerēta ar sešiem pāriem roku.”

„Seši pāri roku? Neiespējami!”- eņģelis neticīgi pašūpoja galvu.

„Ar rokām viegli tikšu galā,” atbildēja Dievs, „taču es joprojām strādāju pie trim pāriem acu, kas viņai būs nepieciešami.”

„Vai tas būs tipveida modelis?” eņģelis paineresējās.

Dievs pamāja ar galvu. „O, jā! Viens pāris spēs redzēt cauri durvīm, kamēr pati noprasīs: „Ko tu tur dari?”- lai gan jau zinās atbildi. Otrs acu pāris būs pakausī, lai redzētu to, kas nav domāts viņas skatienam, bet kas mātei jāzina. Un protams, divas acis pierē, kas uzraudzīs bērnu, norādot uz sliktu uzvedību un mudinot tā nedarīt, tomēr liekot apzināties, cik ļoti māte viņu mīl un saprot.”

„Manuprāt, tagad jums vajadzētu atgulties un atvilkt elpu,” sacīja eņģelis.

Dievs atmeta ar roku. „Es to nevaru atļauties. Esmu gandrīz jau pabeidzis. Esmu radījis būtņi, kura spēs pati sevi ārstēt, ja saslims, ar vienu dzimšanas dienas kūku iepriecināt trīsdesmit bērnus, tāpat pārliecinās trīsgadīgo neēt līmi, sešgadīgo mazgāt rokas pirms ēšanas un deviņgadīgo izmantot kājas iešanai, nevis spēšanai.”

Eņģelis lēnām apgāja ap Mātes prototipu. „Būtne ir pārāk maiga,” viņš bilda.

„Bet izturīga un sīksta,” Dievs atspēkoja. „Tu neticēsi, bet ne pagurums, ne dzīves likstas māti nepieveiks.”

„Vai viņa spēs domāt?” eņģelis interesējās.

„Ne tikai domāt, bet dot gudrus padomus un nolīdzināt domstarpības. Turklāt – viņa spēs piedot!”

Eņģelis ar pirkstu galiem pieskārs modeļa vaigam. „Tur ir sūce,” viņš secināja. „Es jau jūs brīdināju, ka pārāk daudz cenšaties viņā ietilpināt.”

„Tā nav sūce,” nopūtās Dievs. „Tā ir asara.”

„Kam tā vajadzīga?” brīnījās eņģelis.

„Tā parādīsies vienmēr, kad viņa izjutīs prieku vai bēdas, vilšanos vai lepnumu, sirdssāpes vai vientulību, vai bezgalīgu mīlestību.”

„Jūs esat ģēnijs!” iesaucās eņģelis.

Dievs ar patiku un lepnumu skatījās uz savu mākslas darbu.

„Asara,” viņš sacīja, „ir mātes emociju pārpilnās sirds vārstulis.”

Avots nezināms

Man ir nelāgs paradums visu atlikt uz pēdējo mirkli. Šoreiz it kā tam būtu attaisnojums, jo tikko kā atgriezos no Rīgas no SKA padomes sēdes, kur runājām, domājām, plānojām par vasaras nometnēm, gan bērniem ar īpašām vajadzībām Pelčos, gan sieviešu nometni Siguldā. Sieviešu nometne notiks no 10.-12.augustam Siguldā Kaķīškalnā. Palikām pie nosaukuma „Sievietes dzīves krāsas”. Programma būs plaša un daudzpusīga un vēlos aicināt pieteikties draudzes māsas, domājot un lūdzot, kura varētu būt tā neticīgā sieviete, kuru aicināt līdzī uz šo pasākumu.

„Sieviete, sieva, māte, privātuzņēmēja” – Talsu kristīgās skolas direktore Inguna Gruzniņa

„Zaļie pirkstiņi” – agronome, dāļdārzniece Lienīte no Lielvārdes

„No sapņiem uzcelt māju kalna galā” – Margarīta Marcinkeviča, Ventspils muzeja direktore, kuras atgriešanās stāsts sākās ar Lielirbes baznīcas pārceļšanu uz brīvdabas muzeju

„Kā atrast izglītības iespējas Latvijā un citur Eiropā” – karjeras konsultante Ilze Jansone

„Pirmās palīdzības mamma” – Ieva Balode

Šie būs tikai daži krāsainie mirkli no nometnē plānotajiem. Svētdienas dievkalpojumā dziedās un liecinās operdziedātāja E. Zālīte. Piekdienas vakarā būs senioru dziesmas un liecības pie ugunskura un tur būs arī mūsu sludinātājs Mārcis Ziverts. Sestdienas vakarā dziedās Lība Ēce Kalniņa, runās Ainars Baštiks. Krāsas būs bagātīgas! Plānosim savu laiku, lūgsim un piedalīsimies!

Domājot par Pelču nometni - ir aicinājums katram jauniešim, kurš sajūt sirdī aicinājumu, kļūt ikdienā par labu draugu kādam no šiem īpašajiem bērniem. Vārds „draugs” pats par sevi izsaka visu to, kas tiek sagaidīts no katra konkrētā kalpotāja. Draugi savā starpā kontaktējas, apciemo viens otru, pavada kopā laiku, droši uztic otram savus priekus un bēdas. Draugi vienmēr lūdz un aizlūdz par saviem draugiem un viņu mīļajiem cilvēkiem.

Pirmā draugu tikšanās un apmācība – 25.maijā pl.19.00 Ventspils baptistu draudzes jauniešu telpās. Kontaktpersona E.Lapiņa mob.t. 26377007

Zenta

Lai vieglāk būtu izprast otra cilvēka rīcību, vajag paskatīties uz šīs rīcības cēloni un iemeslu, kurš bieži vien sakņojas bērnībā, laikā, kad cilvēks bija mazs un nevainīgs bērnelis, kura sirdī nebija ne mazākā ļaunuma ēna, bet sātanam labpatika mūs visus ievainot tieši tad ar nodevībām, ar atstumtību, ar nepietiekamu uzmanību un aprūpi no tādiem pašiem ievainotajiem, sātana upuriem... Tā domāju šodien, ka Dievs mūs visus mīl, un sapratu, ka Viņš mūs redz visus tādus kā sākumā - tīrus un bez vainas, jo viss, kas ar mums noticis ir sātana mērķtiecīga rīcība, tendēta uz to, lai mūs padarītu riebīgus pat pašiem sev... Rīcība, kuras pamatā ir šie ievainojumi, vienmēr būs ļauna... Kad tu redzi, otru cilvēku rīkojamies nepareizi, un sirdī ienāk rūgtums, nosodījums, naidis, iedomājies šo cilvēku, kā mazu bērneli, iztēlojies to brīdi, kad tas ir saņēmis šo indes devu, tīrs būdams, apsmērēts, ievainots, izsmiets... ne pie kā nebūdams pat vainīgs.. Un tā ir patiesība, tas palīdzēs saprast otru un dos spēku palīdzēt tikt dziedinātam... /Māra Timma/

Tas ir dabīgi, ja kuģis ir ūdenī, bet nav vairs dabīgi, ja ūdens iekļūst kuģī, tas var nogrimt. Un, ja kristietim jādzīvo pasaulē, tas ir tik pat dabīgi, bet tas vairs nav dabīgi, ja pasaule iekļūst viņā.

Arī viņš var nogrimt.

/sludinātājs Jukševics/

Sveicam dzimšanas dienā!

14.05. - *Arnolds Burvis – 95 gadu jubileja*

14.05. - *Inese Kātiņa*

14.05. - *Dāvis Ziemelis*

16.05. - *Dace Rele*

18.05.- *Zenta Svava*

25.05.- *Silvija Rihlicka*

29.05.- *Kristīne Jaunzeme*

30.05.- *Ineta Kātiņa*

18.-19.maijā – LBDS kongress Rīgā

Šī gada Vasarsvētkos, 27. maijā plkst. 17:00, Ventspilī, Piejūras brīvdabas muzejā Riņķa ielā 2, notiks Lielirbes baptistu draudzes lūgšanu nama atklāšanas svētki. Svētkos piedalīties aicināti LBDS bīskaps Pēteris Sproģis, Ventspils pilsētas domes priekšsēdētājs Aivars Lembergs un citi pašvaldības pārstāvji, arhitekti, būvnieki un, protams, visa baptistu saime, Ventspils iedzīvotāji un viesi.

Paldies palīgiem mēnešraksta tapšanā!

zentasvara50@inbox.lv mob.t.26801575

Atklāšanas svētkos varēsīm redzēt gandrīz simtgadīgās Lielirbes baptistu baznīcas ēku, kur tā nonākusi, kad saudzīgi, dēli pa dēlim nojaucot baznīcu, celtnieki to pārveduši un no jauna uzbūvējuši pašreizējā vietā. Tiks atklāta ekspozīcija par baptistu kustības vēsturi Ventspils novadā un Latvijā.

